

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Armastus võidab

Fool's Goldi romaan

Susan Mallery
Best of My Love
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Susan Mallery Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09319516
ISBN 978-9949-82-008-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

Käesolev raamat on pühendatud Sarah S-ile. Sa oled imeline ja võluv ja ma loodan, et sulle meeldib Aidani ja Shelby lugu sama palju nagu mulle. See raamat on sinule...

Kuna olen armsa väikese ärahellitatud koera „ema“, tean väga hästi, millist rõõmu võivad ellu tuua loomad. Olen pikka aega olnud loomade heaolu toetaja. Minu puhul tähendab see seda, et teen annetusi organisatsioonile Seattle Humane. Organisatsiooni 2015. aasta heategevusüritusel pakkusin auhinnaks „Sinu lemmikloom armastusromaanis“.

Käesolevas raamatus kohtate toredat väikest särtsaka iseloomuga *bichon frisé*'d Charliet. Iga kord, kui ta raamatusse ilmub, läks mu nägu laiale naerule. Kui armas koerake! Mulle meeldis tema juures kõik: nii tema soov autot juhtida kui ka nõudmine, et söök peab olema õigel ajal valmis.

Kirjutamine pakub huvitavaid suhtlusvorme. Vahel räägin sellest, kuidas kogun raamatu jaoks informatsiooni. Teinekord tahavad lugejad arutleda tegelaskujude ja süžeelehinide üle, mõned on toredad lemmikloomamanikud. Charlie omanikud armastavad teda väga ja toob nende ellu palju rõõmu.

Suur tänu Charlie omanikele, Charliele endale ja kõigile organisatsiooni Seattle Humane (SeattleHumane.org) liikmetele. Sest iga lemmikloom väärrib armastavat perekonda.

ESIMENE PEATÜKK

„MIS puutub eilsesse õhtusse...”

Need sõnad lausuti leebelt. Peaaegu küsimusena. Kuid sellele vaatamata tekitasid need Aidan Mitchellil tahtmise pead vastu lauda või siis vastu seina taguda. Ta oli üsna kindel, et laud on lähemal. Kuigi tegelikult poleks ta peksnud pead ei vastu seina ega lauda, sest ta ei vajanud rohkem valu. Temal valutab pea juba niigi pohmellist, mille ta oli täiega ära teeninud.

„Minul pole midagi,” tunnistas ta, kissitades silmi talle liiga eredana tunduvast valguses linnakese kohvikus Kohvipada. Sest kui inimene tunneb end nii halvasti nagu tema, siis on kohv ainus lahendus. „Ei mingeid vabandusi ega selgitusi.”

Ta tahtis veel nii mõndagi öelda. Et see polnud tema süü. Aga oli.

Aidanil oli tahtmine öelda, et reeglina on ta korralik. Et armastab ema, maksab maksud ja et tal on edukas ettevõtte, kuid siiski oli temast mingil hetkel saanud täielik mats. Aga milleks juba niigi kõigile teada asja veel kord korrata? Tema laua kõrval seisev naine osutas tühjale toolile. „Kas võib?”

Aidan noogutas ja soovis siis, et poleks seda teinud, sest ta silme ees lahvatas järjekordne valulaine. Ta leidis, et see on juhtunu eest väike tasu.

Ta üritas mitte mõelda meelekohtadel kõmisevale valule ning keskenduda hoopis lauakaaslasele. Shelby Gilmore oli siniste silmadega väikest kasvu ja sale naine. Habras. Küllalt ilus, et tõmmata meesterahma tähelepanu, aga mitte Aidani tähelepanu, sest tema oli enda jaoks kõik selgeks mõelnud. Ei ühtki sünnit naist. Turistidega on lihtsam. Ja vaata nüüd, kuhu ta välja jõudis.

Shelby jõi kohvi. Tema kindlast pilgust võis järeldada, et ta püüab millestki sotti saada. Kui Aidanist, siis ei pruugiks naisel vaeva näha.

„Jah,” vastas Aidan tajudes, et ta hääl on käre. Ju viitas seegi alkoholikogusele, millega tema organism üritas ikka veel maadelda. „Ma olen siga. Võib arvata, et ajalehes trükitakse selle kohta ära vastavasisuline teade.”

Shelby suunurgad kerkisid. „Ajaleht on juba ilmunud ja mina ei märganud seal küll midagi erilist. Aga teisalt jätan ma muidugi reeglina „sigade” rubriigi vahele. See on kohati nii masendav.”

„Lase aga käia ja viska pealegi minu aadressil nalja. Ma olen selle ära teeninud.”

Shelby sirged kuldblondid juuksed ulatusid õlgadeni. Ta laupa kattis pikk tukk. Aidan teadis, et Shelby läheneb kolmekümnele, aga naine nägi noorem välja.

„Mulle meeldib, et sa võtad juhtunu eest vastutuse,” tunnistas ta. „Paljud mehed ei teeks seda.”

„Paljud mehed poleks üldse sellise supi sisse sattunudki.” Aidan vajus oiet maha surudes tooli seljatoele. „Mul oli kõik paigas. Just see mu endast välja viibki. Mul oli plaan.”

„Kuidas põrgusse pääseda?”

Aidanil õnnestus vaatamata nigelale enesetundele naeratada. „Jah. Just nimelt. Kutil, kel olid head kavatsused.” Ta jäi hetkeks vait, kuid raputas siis taas pead. „Mitte mingeid komplikatsioone. Kõik laabus.”

Shelby hoidis kohvikruusi mõlema käega. „Nii et see vastab siis tõele. Sa käid turistidega.” Ta suunurk tuksles. „Pruugin sõna „käima” viisakuse huvides. Ja pealegi on uue aasta esimene päev, mis on ju omamoodi püha.”

„Mulle meeldib su viisakas suhtumine.” Aidan ohkas raskelt. „Jah, mina olingi see siga, kes turistidele külge löi. Nad olid sõbralikud ja

neil polnud selle vastu midagi. Ja pealegi olid nad siin vaid lühiajaliselt. Nii et käimiseks ei saa seda küll nimetada.”

„Plaani piirjooned on täiesti arusaadavad. Sa eeldasid, et kui suhted on lihtsad ja lühiajalised, siis pole karta selliseid probleeme nagu suhe. Miks?”

Aidan kissitas eredas valguses silmi. „Ära palun pahanda, aga kas ma tunnen sind?”

Shelby puhkes naerma. „Et kas ma olen midagi enam kui tere-tuttav?” Ta kehitas õlga. „Tegelikult mitte. Tunnistan, et mul pole õigust neist asjust rääkida, aga ma tahaksin ikkagi, et sa mu küsimusele vastaksid.”

Aidani aju töötas sel hommikul kaks kolmandikku kiirusel. Ta tundis end nii füüsiliselt kui ka emotsionaalselt kohutavalt sitasti. Ta oli linna kõige suurem siga ja tal oli tahtmine ronida sulgu, kuni ta jõuab selgusele, kuidas probleemi lahendada. Aga seda mõtles ta teha pärast seda, kui on saanud aru, mis siis tegelikult viltu läks.

Aga see kõik ei seleta veel sugugi, miks Shelby Gilmore teda grillis. Võib-olla oli ta andnud endale töötuse uuel aastal maailma paran-dada. Püüdis seada jalule nende õiglust, kelle südamed olid kogemata murtud.

Aidan sobras mälus, püüdes leida killukesti Shelby kohta. Shelby oli kolinud Fool's Goldi nii paari aasta eest. Ta töötas kondiitriäris. Või oli selle omanik? Aidan ei mäletanud. Igatahes oli ta naist linna peal näinud. Ta oli päris kindel, et naine on kena inimene ja lisaks kõigele muule veel Kipling Gilmore'i õde. Kipling juhtis sünsset päästekeskust. Aidan tundis teda tööalaselt ja kuna tegu oli Fool's Goldiga, kus kõik tundsid kõiki. Ja lisaks sellele olid nad Kiplingiga kohaliku baari kaasomanikud. Ning just sellepärast ta pidigi praegust jutuajamist taluma. Või kas see ikka oli nii? Ta vaatas naisele otsa.

„Mida sa küsisidki?” küsis ta.

Shelby naeratas. „Miks turistid? Sa oled eduka firma omanik ja näed hea välja. Miks sa pole abielus?”

„Ma ei taha end siduda,” pahvatas Aidan veel enne, kui sai sõnabast kinni. „Kas tegu on töövestlusega?”

„Ei. Mul polnud plaanis oma nina sinu asjadesse toppida.”

„Aga sa esitad küsimusi?”

„Midagi sellist. Mis mõttes probleeme?”

Aidan jõi kruusi tühjaks. Veel enne kui ta jõudis mõelda püsti tõusmise ja järgmise tellimise peale, paterdas kohviku omanik Patience, kes oli umbes neljakümne seitsmendat nädalat rase, kohvikannuga laua juurde.

„Sa näed kohutav välja,” teatas ta heatujuliselt. „Pohmell annab ikka veel tunda?”

„Mhmmh.”

„See pole sugugi sinu moodi. Ma ei mäletagi, millal sa end viimati täis võtsid.”

Aidan ei vaevunud vastama. Sel polnud vähimatki mõtet. Nead Patience'iga tundsid teineteist kogu elu. Üks Fool's Goldis elamise eeliseid – ja puudusi. Siin polnud saladusi. Mis tähendas, et peagi on kõigile kuni Nicholsoni rantšoni välja teada, mis eelmisel õhtul aset leidis.

Shelby saatis sõbrannale pahura pilgu. „Miks sa tööl oled? Sa hakkad ju iga hetk sünnitama.”

„Tean.” Patience toetas vasaku käe kohutavalt suurele kõhule. „Ma olen tema sünniks rohkem kui valmis. Mõtlesin, et kui seisan mõne tunni jalul, kiirendab see vast protsessi. Ma ei saa magada, nii et milleks ajada kedagi teist uue aasta esimese päeva hommikul välja?”

Veel üks kena naine, mõtles Aidan pahuralt. Neid oli siin kõikjal. Ta ei tohiks selle naise poole üldse vaadatagi, rääkimata sellest, et temaga juttu ajada.

„Aspiriini tahad?” küsis Patience.

„Täna pakkumast, aga saan hakkama.”

Patience vaatas naerdes Shelby poole. „Mina seda küll ei usu. Aga sina?”

„Mitte sekundikski, aga las ta teeb pealegi näo, et saab.”

Naised pilkasid teda. Aidanil oli tahtmine protesteerida, et ta istub ju siinsamas, aga siis meenus talle, et ta oli selle ära teeninud. Ja veel rohkematki.

Patience valas ta kruusi täis ja läks tagasi leti taha. Shelby kumardus üle laua tema poole.

„Mis mõttes ei taha siduda?” kordas Shelby.

Aidan sai aru, et Shelby ei kavatsenudki kuskile minna. Olgu siis pealegi. Kuulgu siis naine tõde. „Kui sa armastad kedagi, oled seotud. Pead tegema asju, mida ei taha teha.”

„Ega sa räägi restoranidest, mis sulle ei meeldi, või siis prügi välja viimisest?”

„Ei.”

„Seda ma arvasingi.” Shelby uuris teda. „Nii et turistid olid siis võimalus end kaitsta.” Taas naeratus. „Ja keppi saada. Kaks ühes.”

„Palun ära sõnasta seda nii.”

„Sellepärast, et sa tunnend end siis täieliku seana?”

Aidan mõtles eelmisel õhtul juhtunu peale. „Mida sa oled kuulnud? Sellest naisest?”

„Üht ja teist. Räägi oma versioon.”

Aidan ei teadnudki, kas Shelby saadeti hoolt kandma, et ta saaks teenitud karistuse, või oli see lihtsalt üks õnnelik juhus. Nii või teisiti tuli tal kõik südameilt ära rääkida ja jääda lootma, et ülejäänud eest hoolitseb saatus.

„Olin Meestekoopa uusaastaüritusel. Sõpradega.” Ta oli joonud õlut. Vähemalt alguses. Pohmelli polnud tal plaanis saavutada.

„Ja see naine tuli minu juurde.”

„Kas sa tundsid teda?”

„Muidugi.” Teatud määral. „Teadsin, et olime vist suvel koos olnud.”

„Koos olema on siis eufemism *seksimisele*?”

Aidan kirtsutas nina. „Sa oled märksa tugevam, kui välja paistad.”

„Täna. Nii et tema ütles tere ja...?”

Aidan ohkas. „Ta ei öelnud tere. Ta tuli minu lauda ja ütles, et pole mind peast saanud. Et koos veedetud nädal oli teda muutnud. Ta lootis, et mina tunnen sama, sest tema tahtis tulla töölt ära ja kolida minu juurde Fool's Goldi.”

Shelby ootas. Aidan oli päris kindel, et Shelby teab, millega see lugu lõppes, aga olgu siis pealegi. Võib-olla oli selle kõvasti välja ütlemine hoopiski hea. Või vähemalt oli ta selle ära teeninud.